

Dosarul nr. 3ra-957/20

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Telenești (jud: L. Iarmaliuc)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Guzun, V. Clima, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

21 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de Vasile Zingaliuc reprezentat de avocatul Marina Frecauțan,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Zingaliuc împotriva Primăriei orașului Rezina, Consiliului orășenesc Rezina și Vasile Mîțu, intervenienți accesorii Agenția Servicii Publice, Serviciul Teritorial Cadastral Rezina cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea corectării erorilor, anularea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren și obligarea emiterii actului administrativ,

împotriva deciziei din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Vasile Zingaliuc, împotriva hotărârii din 6 decembrie 2019 a Judecătoria Orhei, sediul Telenești,

c o n s t a t ă:

La 25 septembrie 2018 Vasile Zingaliuc a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Primăriei orașului Rezina, Consiliului orășenesc Rezina și Vasile Mîțu, intervenienți accesorii Agenția Servicii Publice, Serviciul Teritorial Cadastral Rezina cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea corectării erorilor, anularea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren și obligarea emiterii actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că prin decizia Comitetului Executiv al Sovietului orășenesc Rezina a deputaților norodului din data de 16 martie 1966, i s-a repartizat la cerere, teren cu o suprafață de 0,06 ha, amplasat pe strada xxxxx, actualmente strada xxxxx 2, or. Rezina.

A menționat că la 15 februarie 1979 s-a permis inginerului cadastral înregistrarea construcțiilor aflate pe terenul dat, iar la 20 februarie 1969 a fost notificat privind achitarea impozitului funciar pentru terenul cu suprafața de 0,06 ha, pentru anul 1969.

A explicat că la 20 decembrie 2015 i-a fost eliberat titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu număr cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,0526 ha, în baza deciziei Primăriei orașului Rezina nr. 176-AG din 11 mai 2001.

La fel, a declarat că copia/extrasul din decizia Primăriei orașului Rezina nr.176-AG din 11 mai 2001 i-a fost eliberată în data de 28 iunie 2018, dar fără listă.

A mai relatat că prin decizia Comitetului Executiv al Sovietului orașenesc Rezina a deputaților norodului din data de 16 martie 1966, s-a repartizat lui Filip Florea la cerere, teren cu o suprafața de 0,06 ha, amplasat pe strada xxxxx, actualmente strada xxxxx 4, or. Rezina. Ulterior, Filip Florea i-a vândut terenul cu bunurile imobile lui Vasile Mîțu, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.1762 din 30 iulie 1986.

A arătat că potrivit certificatului din Registrul bunurilor imobile, Vasile Mîțu deține un teren cu numărul cadastral xxxxx, cu suprafața de 0,0813 ha.

Reclamantul a comunicat că la 27 iulie 2018 s-a adresat către Primăria Rezina cu cerere privind corectarea erorilor comise la perfectarea titlurilor de autentificare a dreptului deținătorilor de teren eliberat pe numele lui Vasile Zingaliuc și Vasile Mîțu, prin modificarea suprafeței de pământ de 0,06 ha pentru fiecare, anularea titlurilor de autentificare a dreptului deținătorilor de teren pe numele lui Vasile Zingaliuc și Vasile Mîțu, anularea parțială a deciziei Primăriei orașului Rezina nr. 176-AG din 11 mai 2001 în privința lui Vasile Zingaliuc și Vasile Mîțu, eliberarea titlurilor de autentificare a dreptului deținătorilor de teren pe numele lui Vasile Zingaliuc și Vasile Mîțu cu suprafața de pământ de 0,06 ha.

A indicat că la 28 august 2018 prin scrisoarea nr. 927, Primăria orașului Orhei, a respins cererea.

Astfel, reclamantul a susținut că Vasile Mîțu deține neîntemeiat terenul cu suprafața de 0,0813 ha, deoarece acestuia i s-a repartizat teren cu suprafața de 0,06 ha, iar în rezultat dânsul a fost deposedat de o suprafață de 0,0074 ha, fiindu-i încălcat dreptul de proprietate.

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

A solicitat declararea ilegalității refuzului nr. 927 din 28 august 2018 a Primăriei orașului Rezina; obligarea Primăriei orașului Rezina să corecteze erorile comise la perfectarea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr. xxxxx din 13 iulie 2001, eliberat pe numele lui Vasile Zingaliuc și nr. xxxxx din 13 iulie 2001, eliberat pe numele lui Vasile Mîțu, prin modificarea suprafeței de pământ de 0,06 ha pentru fiecare; anularea titlurilor de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr. xxxxx din 13 iulie 2001 eliberat pe numele lui Zingaliuc Vasile și nr. xxxxx din 13 iulie 2001, eliberat pe numele lui Vasile Mîțu; anularea parțială a deciziei Primăriei orașului Rezina nr. 176-AG din 11 mai 2001, în partea ce ține de Vasile Zingaliuc și Vasile Mîțu; obligarea Primăriei orașului Rezina să adopte o nouă decizie prin care: lui Vasile Zingaliuc să-i fie recunoscut dreptul de proprietate asupra terenului cu suprafața de 0,06 ha, cu modificarea datelor tehnice, hotarului etc., iar lui Vasile Mîțu să-i fie recunoscut dreptul de proprietate asupra terenului cu suprafața de 0,06 ha, cu modificarea datelor tehnice, hotarului etc.; obligarea Primăriei orașului Rezina să elibereze pe numele lui Vasile Zingaliuc titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren pentru terenul cu suprafața de 0,06 ha și lui Vasile Mîțu titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren pe terenul cu suprafața de 0,06 ha.

Prin hotărârea din 6 decembrie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 31 decembrie 2019, prin intermediul oficiului poștal, în termenul prevăzut de lege, Vasile Zingaliuc a depus apel împotriva hotărârii din 6 decembrie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești.

Prin decizia din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Vasile Zingaliuc împotriva hotărârii din 6 decembrie 2019 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel prin prisma normelor de drept material ce reglementează raportul juridic litigios, în raport cu circumstanțele cauzei, a reținut ca fiind justă concluzia primei instanțe referitoare la netemeinicia acțiunii depuse de către Vasile Zingaliuc, având în vedere că acesta nu a prezentat probe în dovedirea faptului erorilor comise la emiterea actelor administrative contestate, cât și la perfectarea titlurilor de autentificare a dreptului deținătorului de teren.

Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău a conchis că prima instanță a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și corect a aplicat normele de drept material și procedural, iar soluția de respingere a acțiunii este justă, fiind rezultată din aprecierea probelor cercetate în cadrul procesului de judecată în coraport cu normele aplicabile speței.

La 14 august 2020 Vasile Zingaliuc reprezentat de avocatul Marina Frecauțan, a depus recurs împotriva deciziei din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, precum și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, fiind apreciate eronat probele.

A declarat că Vasile Zingaliuc a dobândit dreptul de proprietate prin decizia Comitetului Executiv al Sovietului orașenesc Rezina a deputaților norodului din data de 16 martie 1966, asupra terenului cu suprafața de 0,06 ha, amplasat pe str. xxxxx 2 și prin urmare, nici Primăria orașului Rezina și nici Consiliul orașenesc Rezina, nu au avut dreptul de a modifica suprafața terenului deținut.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, reține că prin Legea nr. 116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova, iar în condițiile art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 15 iulie 2020. Astfel, recursul depus la 14 august 2020, este în termen.

La 14 septembrie 2020, în adresa intimațiilor, Primăria orașului Rezina, Consiliul orașenesc Rezina, Vasile Mîțu și Serviciul Teritorial Cadastral Rezina, a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței. Deși, intimații au recepționat recursul, fapt ce rezultă din avizele de recepție a scrisorilor recomandate (f.d.176-179), nu și-au valorificat dreptul procedural de depunere a referinței.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Vasile Zingaliuc reprezentat de avocatul Marina Frecauțan, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudencial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de

contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Vasile Zingaliuc reprezentat de avocatul Marina Frecauțan.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Vasile Zingaliuc reprezentat de avocatul Marina Frecauțan, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh